भयाण रात्र

श्रेणिक सरडे

भयाण रात्र

श्रेणिक सुरेश सरडे

ई साहित्य प्रतिष्ठान

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible]: [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]: [illegible]

[illegible]

[illegible].

[illegible]: [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

भयाण रात्र

लेखकाचे संपूर्ण नांव:- श्रेणिक सुरेश सरडे

पत्ता:- A/P: kavathe Piran, Tal: Miraj, Dist: Sangli.

[ME(Electronics) & MBA(HR)]

Assistant Professor, Electronics & Telecommunication Department

Adarsh Institute of Technology, Vita

Email- shreniks2k7@rediffmail.com

Mobile: 9011464838

या पुस्तिकेतील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पूनर्मुद्रण व नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रुपांतर करण्यासाठी लेखकाची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे. तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई (दंड व तुरुंगवास) होऊ शकते.

This declaration is as per the Copyright Act 1957. Copyright protection in India is available for any literary, dramatic, musical, sound recording and artistic work. The Copyright Act 1957 provides for registration of such works. Although an author's copyright in a work is recognised even without registration. Infringement of copyright entitles the owner to remedies of injunction, damages and accounts.

प्रकाशक--- ई साहित्य प्रतिष्ठान

www.esahity.com

esahity@gmail.com

प्रकाशन : जानेवारी २०१९

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध
- आपले वाचून झाल्यावर आपण फॉरवर्ड करू शकता

- हे पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापूर्वी किंवा वाचना व्यातिरिक्त कोणताही वापर करण्यापूर्वी ई साहित्य प्रतिष्ठानची लेखी परवानगी आवश्यक आहे.

श्रेणिक सुरेश सरडे

लिखित

भयाण रात्र

श्रेणिक सुरेश सरडे

पत्ता : कवठे पिराण,

तालुका :मिरज, जिल्हा: सांगली-४१६४१७

मोबाइल नंबरः ९0११४६४८३८

मी श्रेणिक सुरेश सरडे, आदर्श इस्टिटयूट ऑफ टेक्नालॉजी येथे शिक्षक म्हणून कार्यरत आहे .	श्रेणिक सुरेश सरडे

विषेश आभारः

माझे वडिलः श्री. सुरेश आण्णा सरडे

माझी आईः सौ. रूपवंती सुरेश सरडे

माझी पत्नी ः सौ.वैशाली श्रेणिक सरडे

माझी मुलगी ः श्रुतिका श्रेणिक सरडे

कथा १
भयाण रस्ता

एका अमावस्येच्या रात्री मी आणि माझा मित्र घरी जात होते, रात्रीचे अकरा वाजले होते. त्यावेळी हिवाळाअसल्यामुळे थंडी होती. आमच्याकडे कोणतेही वाहन नसल्यामुळे आम्ही सायकलवरून जात होतो. पण माझी सायकल पंक्चर झाल्यामुळे, दोघेही चालत जात होतो. आमच्या गावाकडे जाणारा रस्ता चांगला होता पण दोन्ही बाजूला जमिन क्षारपड असल्यामुळे, रस्ताचा दोन्ही बाजूस दाट काटेरी झाडी होती.

आम्ही दोघे लहान असताना काही लोक म्हणायचे की, अमावस्येच्या रात्री या रस्त्यावर भुत दिसायचे. काही जणांना दिसले ही होते म्हणे. त्यामुळे आमच्या मनात त्यावेळी त्याच गोष्टीचा विचार चालू होता. आम्ही दोघे पण घरी जाण्यासाठी गडबड करीत होतो. अमावस्या असल्यामुळे सगळीकडे काळोख होता. सगळीकडून किर्र किर्र किर्र असा आवाज येत होता. मध्येच काटेरी झाडीतून आवाज येत होता.आम्ही जस जसे पुढे जात होतो, तसे आमची भिती वाढत होती. कारण, ज्यांना ज्यांना या रस्तावर ज्या जागी भुत दिसले होते, ती जागा जवळ येत होती.

मागे पुढे कोणी ही दिसत नव्हते. अमावस्येमुळे सगळे घरी पोहचले होते. मधे मधे कुत्री रडत होती, त्यामुळे आमच्या मनात भुताच्या विचार यायचा. कारण जुनी लोक म्हणायचे की कुञ्यांना भुत आणि यम दिसले की कुत्री रडतात. त्यामुळे आमच्या डोळा समोर भुत आणि यम सारखे सारखे येत होते. घरी लवकर जायचे, तर माझी सायकल पंक्चर झाली होती.

आम्ही दोघे जसे जसे पुढे जात होता, तसे तसे कुञ्यांचा रडणाचा आवाज जास्त येत होता. अस वाटत होते क़ी आज रस्ता ही फार मोठा झाला आहे. कारण, किती ही चालले तरी गांवातील दिवे दिसत नव्हते. आम्ही दोघे ही चालत चालत पुढे येत होतो, तसेतसे आम्हाला तिरका दिशेला बारिकसा अंधुक दिवा दिसायचा व बंद व्हायचा. तसे आम्ही दोघी ही जास्त घाबरलो. कारण, ज्यांना ज्यांना या रस्तावर ज्या जागी भुत दिसले होते, ती जागा जवळ आली होती. आम्ही

थोडं थांबलो. आम्ही थांबलो तसे दिवा ही एका जागी थांबल्यागत जाणवत होता.

मनात विचारांचे काहूर माजले होती क़ी आज हे भुत आपल्याला सोडत नाही. आज हे भुत आपल्याला झपठल्या शिवाय सोडत नाही. डोळयांसमोर अंधारी आल्यागत होत होते. ज्यांना

ज्यांना या रस्तावर भुत दिसले होते, तेव्हा आम्हाला पटत नव्हते. पण, आज आम्हाला वाटत होते की भुतं असतात आणि ती दिसतात सुध्दा.

काही दिवसापुर्वी आमच्या इथे राहणारा एका बाईला भुत झपाटले होते. त्या बाईंना घरी बांधून ठेवले होते. त्या एका जागी मान खाली घालुन, मोठे डोळे करून बघत बसत. तिच्या अंगातील भुत काढण्यासाठी यांत्रिक बाबा आला होता. त्यांने तिच्या अंगातून हडळ बाहेर काढली असं तो म्हणत होता.ते भुत अंगातून काढताना, त्याने वापरलेले उपाय मी अगदी जवळून पाहिले होते. त्यामुळे, मला फारच भिती वाटत होती.

आम्ही जिथे होतो तिथून आमचे गांव निम्म्या अंतरावर होते व तिथून पाठिमागील गांव निम्म्या अंतरा वर होते. त्यावेळी रात्रीचे बारा वाजत आले होते.थोडयावेळा नंतर आम्ही दोघंही चालू लागलो. तसा दिवा ही चालू लागला.काही वेळानंतर तो दिवा व आम्ही जवळ येतोय अस वाटू लागले, तसे आम्ही फारच घाबरलो. जसे जसे जवळ येवू लागलो, तसे आम्ही जोरात चालू लागलो. आम्ही आता त्या ठिकाणी होतो, जिथे बराच जणांना भुत दिसले होते. आम्ही थरथर कापत होते. आम्हाला थंडी असून सुद्धा घाम फुठला होता. पण आम्ही दोघांनी ठरविले होते की

काही झाले तरी थांबायचे नाही. आम्ही जोरात चालु लागलो. तसा दिवा पाठिमागे राहिला असे वाटू लागले. आम्ही असेच चालत होतो. कधी मागे बघायचो दिवा कुठे आहे.

काही वेळानंतर दिवा दिसायचा बंद झाला, तसे आम्ही रिलक्स होणार येवढयात पाठीमागून घुंगरू व चाळीचा आवाज ऐकू येवु लागला. तसे आम्ही फार घाबरायला लागलो. आमच्या मनात विचार येवू लागला की, हडळ आपल्या मागे लागली आहे. तीच्या पायातील घुंगरू व चाळी चा आवाज ऐकू येतोय.

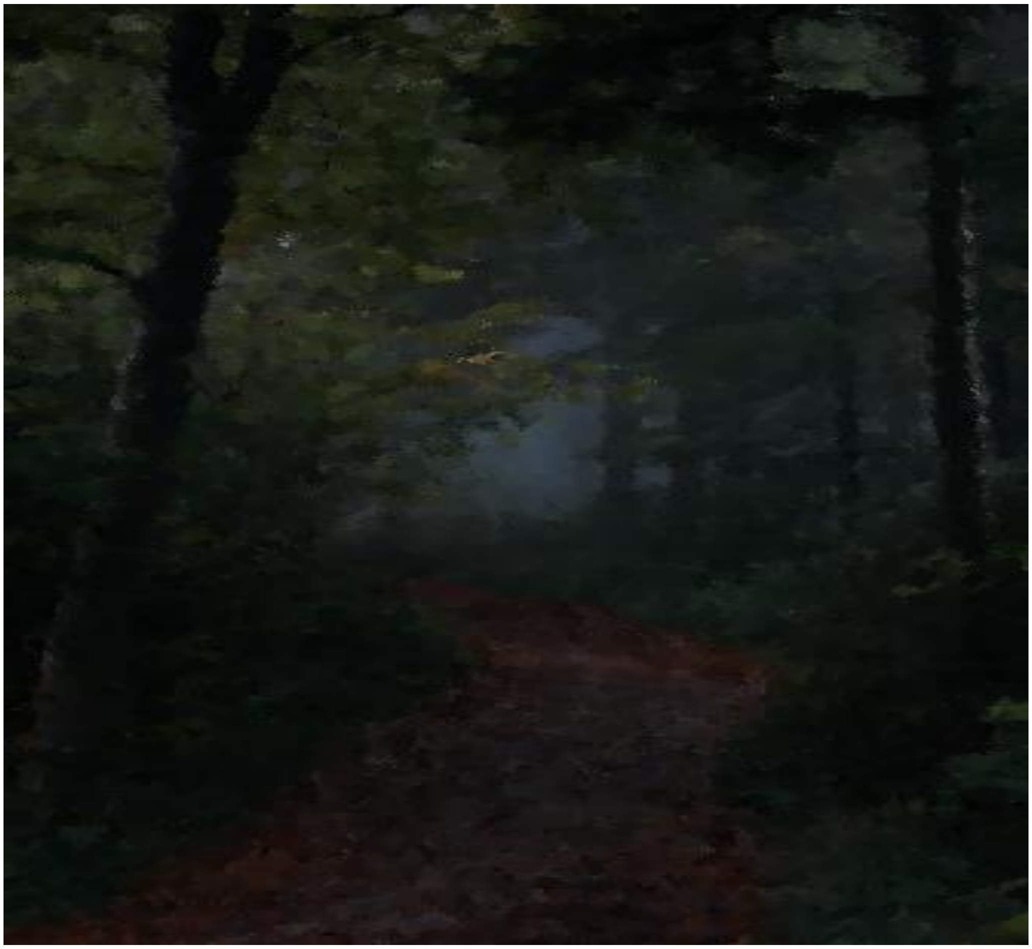

मध्येच झाडीतून पाने हाललेला आवाज येत असे, तसे आमच्या मनाचा थरकाप उडू लागला. आम्ही दोघंही जोरात चालत होतो. तेवढयात समोरून कोणी तरी येताना दिसू लागले. आम्ही अजुन घाबरून गेलो की समोरून कोण येतय. आम्ही व समोरून येणारा व्यक्ती एकमेंका

जवळून गेलो. आम्ही त्याच्याकडे बघितले ही नाही. आम्ही दोघांनीही डोळे मिठले होते. पुढे गेल्यानंतर मग पाठिमागे वळून पाहिले, तर ती सावली दिशेनाशी झाली. तसे आम्ही फारच घाबरून गेलो.

पण पाठीमागून घुंगरू व चाळी चा आवाज मोठयाने ऐकू येवू लागला. तसे आम्ही अजून घाबरून गेलो. डोळयासमोर अंधारी येत होती. तसे सर्व देवांची आठवण येवू लागली. देवाचे नाव घेत आम्ही जोरात चालू लागलो होतो. आता कधी हे भुत आमच्यावर घाला घालेल हे माहित ही नव्हते.

चालता चालता आम्हाला गावातील दिवे दिसायला लागले तसे आमच्या जिवात जिव येवू लागला. आमच्या चेहरा वर आंनद दिसू लागला. तसे आम्ही जोरात चालू लागलो. पण पाठीमागून घुंगरू व चाळी चा आवाज ऐकू येतच होता. जसे जसे गाव जवळ येवू लागले, तसे आम्हाला धीर येवू लागला.

अगदी गावा जवळ आलो तेव्हा काही लोक जाळ करून शेकत बसलेली दिसली. आम्ही त्यांच्या जवळ आलो. आम्हाला ही भुता मुळे घाम फुठला होता. म्हणून त्या लोकांच्या जवळ गेलो. ती लोक विचारू लागले की एवढया रात्री कुठून आलात. तर आम्ही त्यांना सांगितले की, हया गावातून आलो म्हणून.

त्या लोकांनी विचारले की आमचा एक माणूस मघाशी गेला तो तुम्हाला दिसला असेल की. असे त्यांनी विचारताच, आम्ही विचार केला की मघाशी एक माणूस गेला ज्याला आम्ही भुत समजले. तो तर माणूस होता, भुत नव्हते. आम्ही त्या लोकांना सांगितले की, हो गेलेत म्हणून.

आम्ही थोडया वेळानंतर जायचे ठरविले. तो पर्यत घुंगरू व चाळी चा आवाज ऐकू लागला, तसे आम्ही घाबरलो. पण जसे जसे ते जवळ येवू लागले, तस समजले की घुंगरू व चाळीचा आवाज ऐकू येत होता तो आवाज तर जनावरांच्या गळयातील घुंगरू व चाळीचा होता आणि दिवा म्हणजे त्या जनांवराच्या मालकांच्या हातातील कंदिल होता.

आम्ही दोघें ही एकमेंकाकडे बघू लागलो आणि जनावरांच्या गळयातील घुंगरू व चाळीच्या तालावर मान हलवू लागलो. आम्ही दोघें ही एकमेंकाकडे बघून हासायलो लागलो.

कथा २

भयाण शांतता

पाऊसाचे दिवस होते, आम्ही चौघे मित्र कोकणात फिरायला गेलो होतो.दिवस भर मौज मजा केल्यानंतर आम्ही निघण्याचा तयारी लागलो. आम्ही सगळी तयारी करून गाडीत बसे पर्यत सध्यांकाळ चे ९.00 वाजले होते. त्यामुळे गडबड करून आम्ही हॉटेल सोडले.

कोकण असल्यामुळे दोन्ही बाजुला घनदाट झाडे होती. कोकणात रात्री च्या वेळी बाहेर पडणे म्हणजे जंगली प्राणी बाहेर पडायला सुरूवात झालेली असते. आम्ही जिथे राहिलेलो होतो, तेथून ३0 किमी पर्यत प्रवास झाला होता. घाट असल्यामुळे गाडीचे स्पीड ही कमी होते, तसेच आम्ही मजा मस्ती करत होतो. त्यामुळे वेळ कसा गेला समजत नव्हते.

आम्ही एकमेंकाची चेष्टा मस्करी करत होतो. कोण तरी म्हटले की भुताची गोष्ट सांगूया.मग आम्ही भुताच्या गोष्टी सांगू लागलो. त्यावेळी अचानक पाऊस सुरू झाला. पाऊस चा जोर वाढू लागला तसे पुढचा रस्ता व्यवस्थित दिसत नव्हता. त्यामुळे गाडी चालवणे अवघड होत होते.पण आम्ही अशा ठिकाणी होती की, तिथे फक्त जंगल दिसत होते. त्यावेळी तिथे आम्हाला थांबणे भाग पडले कारण की पाऊसा मुळे पुढचे काही दिसत नव्हते. आम्ही बराच वेळ तिथे थांबून राहिलो. पाऊस काय थांबायचे लक्षण दिसत नव्हते. त्यावेळी रात्री चे ११.00 वाजले होते. त्यामुळे आम्ही कुठे तरी राहण्याचा

विचार करू लागलो. बराच वेळ विचार केला नंतर आम्ही राहण्याचा निर्णय घेतला. पण आमच्या मनात हा ही विचार येवू लागला की, पुढे हॉटेल किती अंतरा वर असेल. बराच वेळानंतर आमच्या गाडीच्या काचेवर टिकटिक असा आवाज येवू लागला. आम्ही सगळे घाबरून गेलो की कोण असेल म्हणून. या मोठया पाऊसा मध्ये एवढया रात्री कोण असेल.

मी गाडी काच थोडी खाली केली, बघतोय तर काय बाहेर एक बाई होत्या. मी त्यांना विचारले की काय झाले, तुम्हाला काय मदत हवी आहे काय. तिने नाही म्हटले व आम्हाला म्हणाली की, पाऊस फार मोठा आहे. पाऊस थांबण्याची शक्यता कमी आहे.त्यामुळे जर तुम्हाला थांबायचे असेल तर, पुढे एक छोटे हॉटेल आहे.मी विचारले की येथून ते हॉटेल किती लांब आहे. त्यांनी सांगितले की, येथून पुढे १ किलोमीटर वर उजव्या बाजूला वळा. तेथून २ किलोमीटर वर हॉटेल आहे. आम्ही त्यांना धन्यवाद केले. त्यांनी आम्हाला रात्रीच्या शुभेच्या दिला व ती बाई निघून गेली.

त्या बाईंना मी विचारणार की पुढे किती हॉटेल आहेत, तो पर्यत त्या बाई दिसेनाश्या झाला. आम्ही थोडया वेळ विचार केला आणि निर्णय घेतला की आज येथे राहू व सकाळी लवकर निघु. त्यावेळी रात्रीचे ११.३० वाजले होते. मग मी गाडी चालू केली व हळू हळू जावू लागलो. पुढे १ किलोमीटर वर उजव्या बाजूला रस्ता दिसू लागला.त्या रस्ता एकदम निर्जन जाणवू लागला.

पण कोणत्याही पर्याय नसल्यामुळे आम्ही तिकडे जावू लागलो. मग आम्ही हॉटेल कडे जावू लागलो. पुढे २ किलोमीटर वर आम्हाला एक छोटेसे हॉटेल दिसले. त्या हॉटेल कडे बघितल्या नंतर एकदम भिती वाटू लागली. एकदम भयाण शांतता असलेले ते हॉटेल, थोडे विचित्र वाटत होते. आम्हाला भिती वाटत होती, त्यामुळे येथे राहवे का नको असं आम्ही ठरवत होतो. तो पर्यंत आम्हाला आमच्या गाडी समोर एक व्यक्ती उभी राहीलेली दिसली, त्यावेळी आम्हाचा जिवात जिव आला. ती व्यक्ती आमच्या जवळ आली व गाडीच्या काचेवर टिकटिक केले. मी काच खाली घेतली. ती व्यक्ती, आम्हाला म्हणाली मी या हॉटेल चा मालक आहे.तुम्हाला रूम हवी आहे का. मी त्यांना म्हणालो की हवी आहे. पण येथे आता कोणी दिसत नाहिये. तो मालक म्हणाला की, हॉटेल थोडे आत असल्यामुळे हे हॉटेल जास्त कुणाला माहित नाही. मी ठिक आहे म्हटले व भाडे किती विचारले. त्याने आम्हाला सगळी माहिती सांगितली. आम्ही आमचे बॅगा काढून घेतल्या व आत जावू लागलो. आत कॉऊंटर वर जाऊन त्यांना भाडे दिले. त्यांनी रूम ची चावी दिली.

आत हॉटेल मध्ये गेल्यावर असे वाटत होते की कोणता तरी भुता च्या घरी आम्ही आलो आहे. तेथील वातावरणही तसेच होते. आम्ही रूममध्ये गेलो व मी बाथरूममध्ये गेलो. बाथरूम मधे एक खिडकी होती. त्या खिडकी मधून माझी नजर बाहेर गेली मला एक मुलगा दिसत होता. मी एकदम दचकलो. मी त्याच्याकडे बघितले तर तो माझ्याकडे मोठे डोळे करून बघत होता. माझी नजर त्याच्या पायाकडे गेली तर त्याचे पाय उलटे दिसले व तो एका थडग्या वर उभा आहे असे दिसले.मला एकदम घाम फुटू लागला.

माझी नजर वर झाली तसा तो एकदम मला खिडकी जवळ दिसला. मी जोरात ओरडलो.तसे माझे मित्र बाहेरून मला काय झाले म्हणून विचारू लागले. मी पटकन बाथरूम चे दार उघडले, व त्यांना सांगू लागलो की, इथे एक मुलगा होता. त्याचे पाय उलटे होतो. तो तिथे एका थडगा वर उभा होता. मी त्यांना सांगत होतो तसे ते हसू लागले

व मला म्हणाले की अरे कुठे आहे ते थडगे व मुलगा. इथे काहीच दिसत नाहिये. मी खिडकी कडे वळून बघितले तर थडगे ही आणि तो मुलगा काहिच दिसत नव्हते. ते मला म्हणाले की, भुता ची गोष्ट ऐकून आता आम्हाला भिती घाल. ते माझ्यावर विश्वास ठेवत नव्हते. मला म्हणाले की तुझ्या काहीतरी गैरसमज झाला असेल चल आता झोप. असे म्हणून ते निघाले.मी ही तेथून निघालो. पण मला झोप लागत नव्हती. मला वाटत होते की या हॉटेल मध्ये भुतांचा वावर आहे.

रात्री चे १२.३0 वाजला होते. मला झोप येत नव्हती, सगळे मित्र गप्पा मारत बसले होते. त्या मधिल एका मित्राला तहान लागलेली होती. तो म्हणाला मी पाणी पिऊन येतो म्हणून जाऊ लागला, मी त्याला म्हटले अरे एकटा जावू नको. कोणाला तरी संगे घेऊन जा. तो मला म्हणाला अरे तू झोप रे. असे म्हणून तो रूम चा बाहेर गेला. बाकीचे दोघे गप्पा मारत बसलेले.

पाणी पिऊन येतो म्हणून गेलेला मित्र पंधरा मिनिट झाले तरी परत आलेला नव्हता. त्यामुळे मला शंका येवू लागली. मी बाकीच्या दोघांना त्याचा बद्दल विचारले अरे अजून तो गेलेला आला नाही. त्यांनी माझ्या बोलण्याकडे लक्ष दिले नाही. मला त्याची काळजी वाटू लागली म्हणून मी बाहेर जाऊन बघायचे ठरविले.

मी रूमच्या बाहेर गेलो, बाहेर गेल्यानंतर मला बाहेर कोणीतरी बोलतांनाचा आवाज ऐकू येवू लागला. जसे जसे जवळ गेलो, तसा मित्राचा आवाज येत होता. मी थांबलो कारण हा कोणाशी तरी बोलतोय पण हा ज्याच्याशी बोलतोय ती व्यक्ती मला दिसत नव्हती. मी बराच वेळ थांबलो होतो, माझा मित्र बोलताना दिसतोय, हसतोय. पण मला ती व्यक्ती दिसत नव्हती. मी गोंधळून गेलो होतो. मला पटायला लागले होते की, आपण जिथे थांबलो होतो, तिथे जरूर भुताटकीचा प्रकार मला जाणवू लागला होता. इतक्यात मला माझ्या पाठिमागे कोणीतरी उभे आहे. म्हणून मी मागे हळूच बघितले. तर कोणि ही नव्हते. म्हणून मी परत मित्राकडे बघितले, त्यावेळी त्याचा पाठिमागे मला बाथरूम मध्ये दिसलेला मुलगा दिसू लागला. तो माझ्याकडे बघत होता, मला हात करून तो मला बोलवतोय असे वाटू लागले.मी पटकन रूम मध्ये आलो व माझ्या बाकिच्या मित्रांना

त्याचा बद्दल सांगू लागलो . मला नीट बोलताही येत नव्हते . मित्र माझे काही ऐकत नव्हते . ते मला च म्हणू लागले की तुला येथून जायचे आहे म्हणून तू नाटक करत आहेस .

बाहेर गेलेला मित्र परत आला, मी त्याला विचारले अरे तू बाहेर कोणाशी बोलत होतास . तो मला म्हणाला की, मघाशी जो मालक होता ना त्याच्याशी . माझ्या मनाचा थरकाप उडाला होता . मी त्याला

म्हणालो की अरे तो मालक मला दिसत नव्हता .ज्यावेळी तू त्याचीशी बोलत होतास त्यावेळी .

तो मला म्हणाला की, अरे तो मला दिसत होता . मी त्याला म्हणालो की, अरे तुझ्या पाठिमागे तो

मुलगा ही उभा होता . तुला सारखा सारखा भास होतोय . किती शांतता आहे इथे आणि याला भुत दिसतात येथे . मी म्हणालो, अरे हे हॉटेल मधे मला जी माणसे दिसतात, ती माणसे तुम्हाला दिसत नाही आणि जी माणसे मला दिसत नाही, ती माणसे तुम्हाला दिसतात . आपण सगळे जण हे हॉटेल सोडून जावूया लवकरात लवकर, नाहीतर आपले काही खरे नाही आज .

रात्रीचे १.३0 वाजले होतो. मित्रांना वाटत होतो मी खोटे बोलतोय. आम्ही सर्वजण झोपण्याचा प्रयत्न करत होता, पण मला काही झोप येत नव्हती. त्यावेळी अचानक लाईट गेली, तसा मी फारच घाबरून गेलो. जसी लाईट गेली, तसे आमच्या रूमचे दार वाजले. मी फारच घाबरलो. माझ्या

मित्राने दार उघडले, तर मालक मेणबत्ती घेऊन उभा होता. तो म्हणाला की, पाऊसा मुळे लाईट गेली आहे.कधी येईल माहित नाही. त्याने मेणबत्ती घेतली. त्यातील एक मित्र जरा बाहेर जाऊन येतो म्हणून बाहेर गेला.

थोडया वेळानंतर तो परत आला. तो इतका घाबरला होता की, त्याला नीट बोलता ही येत नव्हते. तो मला म्हणाला की, तु जे आम्हाला म्हणत होतास, ते खरे आहे. आपण मघाश पासून येथे भुताच्या बरोबर राहतोय. बाकीचे दोघे मित्रांचा अजून विश्वास बसत नव्हता.

तो म्हणाला की, चला तुम्हाला दाखवतो. तो आम्हाला घेऊन एका रूम गेला. त्या रूम मध्ये अंधार होता. त्याने मेणबत्ती भिंती कडे धरून, त्याने भिंती कडे हात केला व तो फोटो कडे हात केला.

ते बघितल्यावर आम्ही सर्वजण घाबरून जातो. मला तर घाम फुटतो, कारण की, ते सर्व फोटो मेलेल्या व्यक्तीचे होतो. ते सर्व व्यक्तीच्या फोटोखाली मेलेली मृत्यूची तारिख एक सारखी दिसत होती, आणि ती तारिख तीन वर्ष पाठीमागील होती.

तिथे तीन फोटो होते.त्यातील एक फोटो बाईचा होता.जी बाई फोटो मध्ये दिसत म्हणजे ती बाई होती जिने आम्हाला हॉटेल चा रस्ता सांगितला होता. दुसरा फोटो एका लहान मुलाचा होता, जो मुलगा मला दिसला होता आणि तिसरा फोटा त्या मालका चा होता, ज्यांने आम्हाला हॉटेल मध्ये घेतले होते.

आम्ही ते बघून फार च घाबरून गेलो, आम्ही सर्वजण आमच्या रूम मधे परत आलो. सगळे मला म्हणाले की, तु सांगत होतास ते बरोबर होते. आम्ही तुझ्यावर विश्वास ठेवला नाही. मी त्यांना म्हणालो की, आता ते जाऊ दे आपण लवकरात लवकर येथून निघूया. आम्ही बाहेर गेलो.

त्यावेळी तो मालक बाहेर बसलेला होता. आम्ही जाऊन त्याला म्हणालो की, आता आम्हाला जायचे आहे. तुमचे रूम चे भाडे जमा करून घ्या.

तो आमच्या कडे रागाने बघू लागला व म्हणाला रात्रीचे २.00 वाजले आहेत आता तूम्हाला जाता येणार नाही. मी घाबरत म्हणालो अहो आम्हाला जावेच लागेल. तो आम्हाचा वर ओरडल्या इतक्या रात्री मी तुम्हाला जावू देणार नाही.त्याचा बोलण्यात आम्हाला थोडे प्रेम ही जाणवत होते.

तो आम्हाला म्हणाला की, तुम्हाला आमची भिती वाटते काय, कारण आम्ही भुत आहोत म्हणून.

तो आम्हाला काही तरी सांगण्याचा प्रयत्न करत होता. तो म्हणाला की, आम्ही ही तुमच्या प्रमाणे माणूसच होतो. माझ्या सुखी परिवार होता.पण नियतीने आम्हाचा वर फार मोठा अन्याय केला.

तो त्याची गोष्ट आम्हाला सांगु लागला.आम्ही सर्व जण घाबरलेले होतो. पण आम्हाला ही त्यांची गोष्ट ऐकावी वाटत होती. ते सांगू लागले. ते म्हणाले की, मी , माझी बायको व दोन मुले

असा माझा परिवार होता . त्यावेळी मी हे हॉटेल चालवायचो . माझा एक थोरला मुलगा शिकण्या साठी मामा कडे राहायचा . इथे मी ,माझी बायको व लहाण मुलगा हॉटेल चालवत राहत होतो . आम्ही खुप आनंदात रहायचो . येथे हॉटेल असल्यामुळे लोक यायचे . एके दिवसी पुर्ण रूम रिकाम्या होता . त्या दिवशी एकदम १0 लोक रहायला आले होते . आम्ही ही खुश होतो .

पण कुठे माहित होते की, आज ची रात्र आमची शेवटची रात्र होती म्हणून . कारण जे १0 लोक रहायला आले होते, ते दरोडेखोर होते . त्या दिवशी रात्री ११ . 00 वाजता, त्यांनी आमच्या घरी चोरी करण्यास सुरवात केली . आवाजामुळे आम्ही सर्वजण जागे झालो . बघतोय तर काय हे लोक चोरी करत होते . मी त्यांना विचारले काय करताय . मी पोलीसांना बोलविन . असे म्हटल्यावर त्यांनी माझ्यावर चाकूने वार केले . ते बघितल्यावर माझी बायको पुढे येवुन विनवण्या करू लागली मारू नका . तुम्हाला जे हवे ते घेवून जा . पण आम्हाला सोडा . पण त्यांनी काय ऐकले नाही . त्यांनी माझ्या बायको व मुलालाही चाकू ने भोकसले . आम्हा तिघांना ही त्यांनी मारून टाकले . आमचा एक मुलगा मामा कडे असल्यामुळे वाचला . त्याने हॉटेल चालवण्याचा प्रयत्न केला, पण इथे खुन झाल्यामुळे कोणीही रहायला येत नव्हते . त्यामुळे आमचा आत्मा येथे फिरतोय .

आम्ही तुम्हाला काही ही करणार नाही . तुम्ही निवांत येथे रहा आणि सकाळी जावा . आम्ही परत रूम मध्ये आलो व विचार करू लागलो की रहायचे की जायचे . पण त्या गोष्ट ऐकल्यामुळे आम्हाला ही वाईट वाटत होतो .

मग आम्ही ठरविले की जर आम्हाचा मुळे त्या आत्मास शांती भेटणार असल्यास आपण आज येथे राहू . मग आम्ही निवांत झोपी गेलो .

ठराविक वेळे नंतर माझ्या अंगावरचे पांघरून कोणी तरी ओढतय अस वाटू लागले व अरे ऊठ

आता असा आवाज ऐकू येवू लागला .मी घाबरून ऊठन बसलो . डोळयासमोर अंधारी येत होती . माझ्या समोर एक बाई पाठमोरी उभी होती . मी घावरलो व जोरात ओरडलो भुत भुत .

तेवढयात माझ्या तोंडावर कोणितरी पाणी मारले . माझी सर्व झोप उडाली होती . समोर आई उभी होती . हातात पाण्याचा तांबा घेऊन . मला म्हणत होती की, आज काय स्वप्नात भुत आले होते वाटत बाळाचा माझा . उठा आता सकाळ चे ९ .00 वाजलेत . आई निघुन गेली . पण त्या स्वप्न आठवायला लागलो व जोरजोरात हसू लागलो .

ई साहित्य प्रतिष्ठान

ई साहित्य प्रतिष्ठान दहा वर्षांपुर्वी सुरू झालं. जगभरात ई पुस्तकांची संकल्पना रुजू लागत असतानाच मराठीतही ई पुस्तकं सुरू झाली. मराठीत अमॅझॉन सारखे प्रचंड इन्व्हेस्ट्मेंट करणारे खिलाडी उतरले. त्यांच्यासमोर ई साहित्य म्हणजे अगदीच लिंबुटिंबू. पण गेली दहा वर्षं आणि आजही गुगलवर "मराठी पुस्तक" किंवा "Marathi ebook" टाकले की ४ कोटी ९३ लाख नांवांमध्ये पहिले दुसरे नाव येते ते ई साहित्यचेच. ही करामत आहे आमच्या लेखकांची. वाचकांना सातत्याने दर्जेदार मनोरंजक उच्च प्रतीची पुस्तके "विनामूल्य" देणारे आमचे लेखक हेच या स्पर्धेचे विजेते आहेत.

मराठीत "साहित्यरत्नांच्या खाणी" निपजोत या ज्ञानोबांनी मागितलेल्या पसायदानाला ईश्वराने तेवढ्याच उदारतेने खाणींचा वर्षाव केला. मराठीचे दुर्दैव हे की या खाणींतली रत्ने बाहेर आणणे आणि त्यांचे पैलू पडल्यावर त्यांना शोकेस करणे आणि जागतिक वाचकांसमोर ते पेश करणे यात आपण कमी पडलो. इथे उत्तम साहित्यासाठी भुकेलेले वाचक आणि उत्तम वाचकांच्या प्रतिक्षेतले साहित्यिक यांच्यात ब्रिज बनणे आवश्यक आहे. विशेषतः डॉ. नितीन मोरे यांसारखे साहित्यिक ज्यांना लिहिण्यात आनंद आहे पण त्यापुढील जटील प्रक्रियेत पडण्यात रस नाही अशांसाठी. विदेशांत मोठे लेखक एजंट नेमतात आणि ते बाकी सर्व व्यवहार पहातात. मराठीत ही सोय नाही.

ई साहित्य प्रतिष्ठान ही काही अनुभवी प्रोफ़ेशनल प्रकाशन संस्था नव्हे. पण गेल्या दहा वर्षांत आमच्या हे लक्षात आले की मराठीत रत्नांच्या खाणी आहेत आणि त्यांत उतरून हात काळे करून माती गाळ उपसत राहून जर चिवटपणे काम करत राहिले तर एकाहून एक भारी रत्ने गवसणार आहेत. एखाद्या मोठ्या धनिकाने, पंडितांच्या सहाय्याने, दरबारी आश्रयासह जर हे काम हाती घेतले तर मराठी भाषेतले साहित्य जागतिक पटलावर आपला ठसा नक्की उमटवेल.

डॉ. नितीन मोरे यांची तेरा अप्रकाशित पुस्तके प्रकाशात आणण्याचा मान ई साहित्यला मिळाला. शंभू गणपुले यांची नऊ, डॉ. वसंत बागुल यांची बारा, शुभांगी पासेबंद यांची सात, अविनाश नगरकर यांची,डॉ. स्मिता दामले यांची पाच, अनिल वाकणकर यांची पाच, डॉ. वृषाली जोशी यांची तीन अशा अनेकांच्या पुस्तकांना वाचकांपर्यंत नेण्याचे भाग्य ई साहित्यला लाभले. असे अनेक "स्वांत:सुखाय" लिहीणारे उत्तमोत्तम लेखक कवी या मराठीच्या "साहित्यरत्नांचिया खाणीं" मध्ये आहेत. अशोक कोठारे यांनी महाभारताच्या मूळ संहितेचे मराठी भाषांतर सुरू केले आहे. सौरभ वागळे, सूरज गाताडे, ओंकार झाजे, पंकज घारे, विनायक पोतदार, दिप्ती काबाडे, भूपेश कुंभार, सोनाली सामंत, केतकी शहा असे अनेक नवीन लेखक सातत्यपूर्ण लेखन करत आहेत. ई साहित्यकडे हौशी लेखकांची कमी कधीच नव्हती. पण आता हौसेच्या वरच्या पायरीवरचे, लेखनाकडे गंभीरपणे पहाणारे आणि आपल्या लेखनाला पैलू पाडण्याकडे लक्ष देणारे लेखक आता येत आहेत. त्यांच्या साहित्याच्या प्रकाशाला उजाळा मिळो. वाचकांना आनंद मिळो. मराठीची भरभराट होवो. जगातील सर्वोत्कृष्ट साहित्यिक प्रसवणारी भाषा म्हणून मराठीची ओळख जगाला होवो.

या सर्वात ई साहित्याचाही खारीचा वाटा असेल हा आनंद. आणि या यशात ई लेखकांचा सिंहाचा वाटा असेल याचा अभिमान.

आमेन

सुनील सामंत
अध्यक्ष, ई साहित्य प्रतिष्ठान